

het in haar macht heeft Alma gelukkig te maken en van een anders vroegen dood te redden; namelijk . . . door van Jaromir afstand te doen. Want geen twijfel of hij zal Alma evenzeer liefhebben, zoo niet meer.

Er volgde nu een geweldige zelfstrijd, waarvan de kwijnende Alma niet in 't minst vermoedde.

Al dien tijd zat het onschuldige voorwerp van zooveel strijdens, half wanhopig van onzekerheid, dag aan dag ettelijke uren om niet reikhalzende uit te kijken. Tot groot vermaak der grove waterbewoners. En zonder het te weten, volgde hij het voorbeeld van haar, die de oorzaak was zijner wanhoop. De brave jongen begon er namelijk eveneens slecht uit te zien. Zijn oogen stonden dagelijks dieper.

Ook Ilma had Alma's voorbeeld gevolgd.

Waarlijk, de vrome Christenen, die de eenmaal aangebeden Afrodite, met heur ambrosische kussen, een snoode tooveres scholden en haar verfoeiden, hadden wel gelijk!

Eindelijk begrijpende dat zij niet langer mocht dralen, daar de bestaande toestand voor alle drie ondragelijk was, vatte zij in een oogenblik van schier bovenmenselijke edelmoedigheid het plan op aan de edele stem in heur binnenste gehoor te geven.

Zij zou echter nooit de macht hebben gehad tot zulk een groote daad, wanneer ze niet een soort van middenweg had gevonden, die haar nog een weinigje hoop liet heur vriend te behouden.

Jaromir moest zelf beslissen wie hij liever had! Bleef hij Ilma verkiezen, ja, dan mocht en wilde zij van hem geen afstand doen, al zou de smart over Alma's dood — want die kon, meende zij, niet uitblijven — ook haar ongetwijfeld het leven kosten.

Er bestond echter, meende zij, veel meer kans dat hij Alma verkiezen zou. Want het nederige kind beschouwde heur moedige en voortvarende zuster in elk opzicht als haar meerdere.

Natuurlijk dat zij Alma niets van dit voornemen mededeelt. Deze zou zulk een offer nooit aannemen. Zij moet Jaromir en Alma op ongezochte wijze met elkaar in aanraking brengen en zien hoe de dingen loopen. Bemerkt zij na eenigen tijd dat haar onderstelling juist is, dat Jaromir Alma méér bemint, dan zal zij zich terugtrekken en haar genegenheid trachten te verloochenen. — Hoe echter die zaak het beste aan te leggen? Wacht. Ja, dat is zeker wel het eenvoudigst. Wanneer Alma haar eens vergezelde? — Doch welk 'n dwaasheid! Zou Ilma in Alma's plaats en Alma's gemoedstoestand geneigd zijn tot zulk een gang? Hoe kon dergelijk plan bij haar opkomen?.. En dan, welk een kwelling om bij die eerste ontmoeting tegenwoordig te wezen . . . — Maar . . . wat dan?

Na veel beraad besloot ze eindelijk haar toevlucht te nemen tot een kleine leugen.

Ze beweert eenige dagen geleden getrapt te hebben in een doorn. Haar voet is nog steeds pijnlijk. Alma zou haar zuster een grooten dienst bewijzen wanneer zij den armen Jaromir omtrent Ilma's wegblijven wilde gerust stellen.